

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

19 maart 2003

ONTWERP VAN DECREET

**tot goedkeuring van het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001
inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, gesloten tussen de Vlaamse Gemeenschap,
de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap
en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Cultuur, Media en Sport
uitgebracht door de heer André Van Nieuwkerke**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jos Stassen.

Vaste leden :

de heren Bart De Smet, Carl Decaluwe, Eddy Schuermans,
mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Karlos Callens, Frans De Cock, Peter Gysbrechts,
Marino Keulen ;

de heer Wilfried Aers, mevrouw Niki De Gryze, de heer
Miel Verrijken ;

de heren Chokri Mahassine, Dany Vandenbossche ;

de heer Jos Stassen ;

de heer Herman Lauwers.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heer Luc Martens,
mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, de heer Gilbert
Vanleenhove ;

de heren Jozef Browaeys, André Denys, Jacques Devolder,
Paul Wille ;

de heren Pieter Huybrechts, Julien Librecht, Felix Strackx ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwerkerke ;

de heer Jo Vermeulen ;

de heer Jan Roegiers.

Zie :

1543 (2002-2003)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

INHOUD

	Blz.
I. Toelichting door de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden	4
I.1 Toelichting bij de retroacta en de inhoud van het ontwerp van decreet	4
I.2 Toelichting bij het samenwerkingsakkoord en het ontwerp van decreet	4
II. Algemene bespreking	5
III. Artikelsgewijze bespreking en stemming	9
IV. Stemming over het geheel	9

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Cultuur, Media en Sport behandelde het ontwerp van decreet tot goedkeuring van het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, gesloten tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie op 11 maart 2003 (*Parl. St.* VI. Parl. 2002-2003, nr. 1543/1).

I. Toelichting door de heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden

I.1. Toelichting bij de retroacta en de inhoud van het ontwerp van decreet

De heer Guy Vanhengel, Vlaams minister van Sport en Brusselse Aangelegenheden licht de retroacta en de inhoud van het ontwerp van decreet toe.

Op 19 juni 2001 werd het samenwerkingsakkoord inzake medisch verantwoorde sportbeoefening ondertekend. Hiervoor is een goedkeuring bij decreet vereist.

Met betrekking tot de inhoud van dit samenwerkingsakkoord zijn de volgende doelstellingen via de oprichting van een Coördinatieraad te verwezenlijken :

- de regelmatige uitwisseling van informatie, documentatie, deskundigen en diensten ;
- een identieke procedure bepalen betreffende de monsterneming voor de controle op het gebruik door de sportbeoefenaars van de verboden producten, substanties en middelen ;
- voor de sportbeoefenaars die op doping worden betrapt, de strafsancities vervangen door tucht-sancities ;
- voor bepaalde sporttakken, betreffende de minimumleeftijden voor deelneming, een overleg vastleggen over de medische criteria voor de toelating tot sportmanifestaties ;
- een identieke lijst vaststellen van de verboden producten alsook van de substanties en midde-

len die als dopingpraktijk worden beschouwd, op grond van de internationaal erkende lijst ;

- gemeenschappelijke acties voeren inzake gezondheids promotie op sportgebied en preventie inzake dopingpraktijk ;
- bilaterale protocolakkoorden afsluiten, met het oog op het laten verrichten van dopingcontroles door de erkende artsen van een akkoordsluitende partij.

De Coördinatieraad inzake medisch verantwoorde sportbeoefening is samengesteld uit hoogstens vier leden die bevoegd zijn inzake gezondheid of sport. Ze worden door hun regering of college aangewezen voor een mandaat van vier jaar. Het voorzitterschap van deze raad wordt beurtelings uitgeoefend door elke akkoordsluitende partij voor een duur van twee jaar, waarbij de voorzitter door zijn regering wordt aangewezen.

De principiële goedkeuring van het voorontwerp van decreet met het oog op de adviesaanvraag bij de Raad van State werd door de Vlaamse regering verleend op 26 april 2002.

Het samenwerkingsakkoord heeft de bedoeling om, verder bouwend op de samenwerkingsakkoorden van 1990 en 1991, op het vlak van de medisch verantwoorde sportbeoefening, een hechtere samenwerking tot stand te brengen tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Deze samenwerking zal bijdragen tot een efficiënte en gecoördineerde aanpak van het beleid. Ook de duidelijkheid naar de sportbeoefenaar toe wordt gediend door een gecoördineerde aanpak.

Vanzelfsprekend is de samenwerking tussen de voormelde overheden gebaseerd op wederzijds respect en niet-inmenging in elkaars bestuurlijke integriteit en autonomie. Daarbij is elk eigenmachtig optreden van de ene entiteit in de andere uitgesloten.

I.2. Toelichting bij het samenwerkingsakkoord en het ontwerp van decreet

Voor een artikelsgewijze toelichting verwijst de minister naar de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord en het ontwerp van decreet.

II. Algemene bespreking

– *Uiteenzetting van mevrouw Trees Merckx-Van Goey*

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey stelt dat Vlaanderen een degelijk uitgewerkte reglementering heeft inzake medisch verantwoorde sportbeoefening. Het decreet van 27 maart 1991 inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening is een historisch decreet, niet alleen met betrekking tot de afbakening van de gemeenschapsbevoegdheden ten opzichte van de federale bevoegdheden. In het decreet legt het Vlaamse beleid ook eigen klemtonen inzake medisch verantwoorde sportbeoefening. Daarbij worden linken gelegd met het jeugdbeleid en het sportbeleid. Het was een van de eerste Vlaamse decreten waarin de bevoegdheid Gezondheid en Preventie ten volle werd benut. Dat de Vlaamse Gemeenschap het bij het rechte eind had, werd bevestigd door een arrest van het Arbitragehof.

De spreker verklaart geen voorstander te zijn van het instrument van samenwerkingsakkoorden, omdat samenwerkingsakkoorden door de verschillende betrokken regeringen worden onderhandeld, zonder dat de respectieve parlementen een inbreng kunnen hebben. De spreker zou de samenwerkingsakkoorden liever vervangen zien door instrumenten waarbij de verschillende parlementen onderling tot afspraken kunnen komen.

Het is heel belangrijk dat het decreet van 1991 het uitgangspunt blijft voor het beleid inzake medisch verantwoorde sportbeoefening. Het Vlaamse beleid mag niet worden afgezwakt door het samenwerkingsakkoord dat thans ter goedkeuring voorligt. De klemtonen die het Vlaamse beleid dankzij het decreet van 1991 kon leggen, moeten zelfs nog worden versterkt. Bedoeling van het samenwerkingsakkoord moet zijn dat de Franse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap de uitgangspunten, die aan de grondslag liggen van het decreet van 1991, mee onderschrijven.

In het verleden hadden de andere gemeenschappen in België, maar ook internationale organisaties, het vaak moeilijk met de Vlaamse regelgeving. Dit leidde tot spanningen bij controles bij internationale wedstrijden. Het is ook meermaals voorgevallen dat sancties die na controles terecht werden opgelegd, niet werden opgevolgd buiten het Vlaamse grondgebied. De spreker heeft het hierbij niet enkel over strafsancities, maar ook over sancties in ruime zin zoals uitsluitingen.

Het uitgangspunt moet zijn dat naast het bewaken, het nog verbreden en het versterken van het

Vlaamse beleid, de slagkracht van de Vlaamse regelgeving nog kan toenemen door samenwerking, taakverdeling en goede coördinatie, niet alleen met de andere gemeenschappen maar ook met de responsabilisering van bijvoorbeeld federaties. Doelstelling moet zijn het effect van de dopingbestrijding nog te vergroten.

De doelstellingen van het samenwerkingsakkoord werden door de minister vermeld, maar ze blijven vaag. Het is niet altijd duidelijk hoe ze zullen worden geconcretiseerd. De spreker zou graag meer verduidelijking krijgen bij de verschillende doelstellingen. Ze overloopt de verschillende doelstellingen en de vragen die ze daarbij nog heeft.

De eerste doelstelling is een regelmatige uitwisseling van informatie, documentatie, deskundigen en diensten. Hoe zal dit precies gebeuren? Wat zijn de randvoorwaarden?

Een tweede doelstelling is om een identieke procedure te bepalen voor de monsterneming bij controles. De spreker vindt het belangrijk dat het decreet van 1991 en de uitvoeringsbesluiten worden nageleefd, wanneer een gemeenschappelijke procedure wordt bepaald. Ze wil weten of het misschien de bedoeling is van de minister om het decreet en/of de uitvoeringsbesluiten op stilzwijgende wijze te wijzigen?

De derde doelstelling is om voor de sportbeoefenaars die op doping worden betrapt, de strafsancities te vervangen door tuchtsancities. De spreker stelt dat deze doelstelling overeenstemt met de Vlaamse regelgeving, die bepaalt dat sportbeoefenaars die betrapt worden op doping, niet strafrechtelijk vervolgd worden en enkel een tuchtsancie krijgen opgelegd. De spreker wil deze doelstelling dan ook zeker niet in vraag stellen. Wel wil ze weten wat de timing is voor de realisatie van deze doelstelling, en op welke wijze ze zal worden gerealiseerd. Ze benadrukt dat het Vlaamse decreet zeker niet mag worden afgezwakt. Ook wil de spreker weten hoe ver de andere gemeenschappen al staan met betrekking tot deze doelstelling, en in welke mate het parlement de realisatie van deze doelstelling zal kunnen opvolgen.

De vierde doelstelling is om, met betrekking tot de minimumleeftijden, een overleg vast te leggen over de medische criteria voor de toelating tot sportmanifestaties. De spreker vraagt of de minister deze doelstelling kan concretiseren. Deze legislatuur werd de minimumleeftijd voor deelname aan wielervedstrijden bij besluit van de Vlaamse regering verlaagd. Hierover vonden meerdere hoorzittingen

en gedachtewisselingen plaats in het parlement. Een aantal parlementsleden waren ervan overtuigd dat er meer garanties zouden worden ingebouwd wanneer deze verlaging van de minimumleeftijd decretaal zou worden vastgelegd, in plaats van bij besluit. Nochtans kwam er uiteindelijk een besluit, en geen decreet. De spreker stelt dat haar fractie er altijd op heeft aangedrongen dat het het parlement is dat de krachtlijnen van het beleid moet vastleggen. Nu wordt geopteerd voor een samenwerkingsakkoord. De doelstellingen die erin vermeld staan, zijn het gevolg van afspraken tussen regeringen. De parlementen hadden hierin geen enkele inbreng. Na de goedkeuring van het samenwerkingsakkoord door het parlement, krijgen de artikels uit het samenwerkingsakkoord kracht van wet, zonder dat het parlement ook maar iets kon wijzigen aan de inhoud van het samenwerkingsakkoord. De spreker vindt het dan ook belangrijk om minstens de intenties van de minister te kennen, zodat het parlement weet welke richting het samenwerkingsakkoord uitgaat.

De vijfde doelstelling is om een identieke lijst vast te stellen van verboden producten alsook van de substanties en middelen die als dopingpraktijk worden beschouwd, op grond van de internationaal erkende lijst. De spreker stelt vast dat het beleid evolueert in de richting die Vlaanderen aangeeft. In Vlaanderen vormde deze lijst in het verleden al de richtsnoer.

Voorts stelt de spreker dat intussen ook het internationale niveau heeft aangekondigd achter een dopingregelgeving te staan. De heer Jacques Rogge, voorzitter van het IOC (Internationaal Olympisch Comité) zou deze regelgeving nog voor de winterspelen in 2006 gerealiseerd willen zien. Hoe positioneert het samenwerkingsakkoord zich tegenover de evoluties die momenteel op internationaal niveau plaatsvinden? Als er op internationaal niveau een lijst wordt goedgekeurd van verboden producten, heeft de Vlaamse regering daar dan een rol in te spelen, of zal dit eerder gebeuren op het niveau van de WADA (World Antidoping Agency)? Blijft het Vlaams Parlement volledig bevoegd voor de omzetting van internationale verdragen in Vlaamse regelgeving, of is het Vlaams Parlement deze bevoegdheid verloren door het feit dat er in het samenwerkingsakkoord een Coördinatieraad inzake medisch verantwoorde sportbeoefening wordt opgericht? Wordt het beslissingsniveau verlegd van het Vlaamse naar het intergemeenschappelijke niveau?

De zesde doelstelling is om gemeenschappelijke acties te voeren inzake gezondheidspromotie en

preventie. De spreker vindt deze doelstelling heel vaag geformuleerd. Betekent dit dat men bij de gezondheidspromotie op Vlaams niveau moet rekening houden met de prioriteiten die voor de gemeenschappelijke acties worden vastgelegd? Als men beslist om zich voor de gemeenschappelijke acties op bepaalde sporten te focussen, moet Vlaanderen deze lijn dan volgen voor haar eigen gezondheidspromotie? Er zijn immers nog andere prioriteiten mogelijk, bijvoorbeeld acties gericht op jonge sporters, op topsporters, enz.

De zevende doelstelling is het sluiten van bilaterale protocolakkoorden, met het oog op het laten verrichten van dopingcontroles door de erkende artsen van een akkoordsluitende partij. De spreker vindt deze doelstelling vanzelfsprekend, wanneer men een extraterritoriaal effect nastreeft voor de regelgeving inzake medisch verantwoord sporten.

De spreker stelt dat de zeven doelstellingen lovenswaardig, maar veel te vaag geformuleerd zijn. Op welke wijze zal het Vlaams Parlement de uitvoering van het samenwerkingsakkoord kunnen opvolgen? Kan het parlement in de toekomst nog voorstellen formuleren inzake medisch verantwoorde sportbeoefening?

Het is positief om de samenwerking tussen de verschillende gemeenschappen te bevorderen, maar in de strijd tegen doping zijn de handhaving van de regelgeving en de rol van Justitie zeker zo belangrijk. Krachtens het Vlaamse decreet komt de sportbeoefenaar niet in aanmerking voor strafrechtelijke vervolging, maar dit neemt niet weg dat andere actoren daar wel voor in aanmerking komen. Zo verdienen de netwerken die de sportbeoefenaars tot doping aanzetten, wel een strafrechtelijke vervolging. Om deze netwerken op te rollen, zijn goede afspraken met Justitie noodzakelijk. Dit is echter niet opgenomen in het samenwerkingsakkoord. Er bestaat hierover een protocol met Justitie. Hoe zit het met dit protocol, en wat is de juridische waarde ervan? Hoe worden deze afspraken met Justitie in de praktijk vertaald? Worden er ook daadwerkelijk processen-verbaal opgesteld? Gebeuren er in de praktijk ook vervolgingen? Daarzonder blijven de afspraken immers dode letter.

De spreker heeft ook vernomen dat de minister zou werken aan een voorontwerp van decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, om een aantal wijzigingen aan te brengen aan het bestaande decreet van 1991. Als het samenwerkingsakkoord wordt goedgekeurd, krijgen de erin voorkomende artikelen kracht van wet. Hoe verhouden

de wijzigingen in het voorontwerp van de minister zich tot de artikelen in het samenwerkingsakkoord ? Kunnen door de goedkeuring van het samenwerkingsakkoord nog wijzigingen worden aangebracht in het decreet van 1991 ? Is er in de toekomst nog een debat mogelijk over medisch verantwoorde sportbeoefening ? Hoe ver staat de minister met zijn voorontwerp van decreet ? Misschien is het zinvol om het ontwerp van decreet en het samenwerkingsakkoord op hetzelfde ogenblik te bespreken ? Of heeft de minister argumenten om het samenwerkingsakkoord vandaag al goed te keuren ? Het is de taak van de minister om het parlement ervan te overtuigen dat dit samenwerkingsakkoord nu kan worden goedgekeurd, en dat de discussie ten gronde over een actualisering van het decreet van 1991 op een later tijdstip nog mogelijk is. De spreker stelt dat haar fractie geen bezwaar heeft tegen een actualisering van het decreet van 1991, maar benadrukt dat deze discussie wel in alle vrijheid moet kunnen plaatsvinden. Het mag niet zo zijn dat er geen discussie ten gronde meer kan worden gevoerd wanneer het samenwerkingsakkoord is goedgekeurd.

– *Antwoord van de minister*

De minister antwoordt dat het Vlaams Parlement in 1991 met de goedkeuring van het decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening baanbrekend werk verrichtte. De Vlaamse Gemeenschap was een van de eersten om een coherente en goed uitgebalanceerde wetgeving tot stand te brengen. Deze wetgeving heeft vervolgens vele anderen, zowel op nationaal als op internationaal niveau, tot voorbeeld gestrekt. Zo is Vlaanderen er uiteindelijk in geslaagd een van de belangrijkste sportfederaties ter wereld, de UCI (Union Cycliste Internationale), ervan te overtuigen om een reglementering tot stand te brengen die aansluit bij het Vlaamse decreet. Hierdoor is hetgeen in het Vlaamse decreet wordt beoogd, nu wereldwijd van toepassing. Door de kwaliteit van de Vlaamse regelgeving zijn ook de andere gemeenschappen in België gaan nadenken over de wijze waarop zij een regelgeving zouden kunnen uitwerken. De Vlaamse Gemeenschap was dus duidelijk een koploper.

Intussen is de dopingbestrijding wel geëvolueerd. Zo hebben de andere gemeenschappen intussen hun wetgeving gewijzigd. Ook zijn er evoluties op internationaal niveau. Dit alles kan niet los van elkaar worden gezien, te meer daar het sportgebeuren niet gemeenschapsgebonden is en zich ook niet houdt aan territoriale grenzen. Vlaanderen moet beseffen dat het functioneert in een internationale

context, en dat haar regelgeving binnen die internationale context moet passen.

Momenteel werkt de WADA een code uit die nog strenger is dan de Vlaamse regelgeving. Een van de discussiepunten die de vertegenwoordigers van de Vlaamse Gemeenschap hebben aangekaart naar aanleiding van de bespreking van de WADA-code, is de heel radicale sanctionering. De WADA-code moet een stap vooruit betekenen met betrekking tot de professional leagues in de VS en Canada. Deze mogen de dans niet ontspringen. Men moet in de code zo veel mogelijk garanties inbouwen dat de professional leagues zich zouden onderwerpen aan de bepalingen van de code, niet alleen in functie van de deelname van leden van de leagues aan de Olympische Spelen, maar ook in functie van de competitie van de leagues in de VS zelf. Zoals de code er momenteel uitziet, zou de NBA enkel onder de bepalingen vallen wanneer leden aan de Olympische Spelen deelnemen, maar niet voor de competitie zelf. De voorzitters van het IOC en de UCI erkennen dat de Vlaamse Gemeenschap op internationaal niveau met enig gezag spreekt omwille van het baanbrekende decreet van 1991. Vlaanderen moet dit gezag gebruiken om ook op internationaal vlak baanbrekend werk te stimuleren.

Naast het decreet van 1991 enerzijds en de regelgeving op internationaal niveau anderzijds, is ook de afstemming van de regelgeving van de verschillende gemeenschappen in België belangrijk. Het samenwerkingsakkoord is hiervoor van fundamenteel belang. De doelstellingen werden bewust vaag geformuleerd, omdat de Franse Gemeenschap op het vlak van dopingbestrijding nog een zekere achterstand heeft. Vermits de Franse Gemeenschap de vaste wil heeft om de Vlaamse Gemeenschap bij te benen, moet de Vlaamse Gemeenschap de Franse Gemeenschap die kans ook geven. Het is helemaal niet de bedoeling van dit samenwerkingsakkoord om de Vlaamse regelgeving die door het Vlaams Parlement is goedgekeurd, af te zwakken. Dit geldt voor alle doelstellingen. Wel is het de bedoeling om de andere gemeenschappen de ruimte te geven om de Vlaamse Gemeenschap zo snel mogelijk bij te benen. De andere gemeenschappen beseffen heel goed dat zij in een internationale context functioneren en dat het noodzakelijk is dat ze hun achterstand inzake dopingbestrijding wegwerken. Ook Vlaanderen heeft dit samenwerkingsakkoord nodig. Daarzonder botst men bij de toepassing van een aantal elementen uit het decreet op problemen van grensoverschrijdende aard.

Het protocol met Justitie in het kader van de uitvoering van het decreet van 1991 werkt vrij goed, en werpt zijn vruchten af. Door dit protocol is informatie-uitwisseling mogelijk. Er moet wel een onderscheid worden gemaakt tussen tuchtrechtelijke sancties en strafrechtelijke sancties. Er is hier een heel duidelijk verschil met betrekking tot de bevoegdheden. Het protocol heeft wel niets te maken met het samenwerkingsakkoord ; het staat daar volledig los van.

Ook het ontwerp van decreet dat momenteel wordt uitgewerkt, staat volledig los van het samenwerkingsakkoord. Het voorontwerp zal een van de volgende weken een eerste maal aan de Vlaamse regering ter goedkeuring worden voorgelegd. Vervolgens wordt het voor advies aan de Raad van State bezorgd. Na goedkeuring door de Vlaamse regering zal het tegen oktober 2003 bij het Vlaams Parlement worden ingediend. Bedoeling van het ontwerp is om een aantal nieuwe evoluties, waarvan in 1991 nog geen sprake was, in het Vlaamse decreet medisch verantwoorde sportbeoefening in te bouwen. Dit is nodig als Vlaanderen koploper wil blijven met haar regelgeving. Een van die nieuwe evoluties betreft bloed doping. De regelgeving van 1991 laat toe staalafnames te nemen en controles te doen op basis van urinestalen, maar intussen is de medische wetenschap geëvolueerd, en zijn er andere technieken die andere soorten controles noodzaken. Opdat de controleartsen van de Vlaamse Gemeenschap ook bloed doping kunnen opsporen, moet in het decreet worden ingeschreven dat bloedcontroles mogelijk zijn.

– *Repliek van mevrouw Trees Merckx-Van Goey*

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey stelt gerust te zijn door de verklaringen van de minister, dat het niet de bedoeling is om de Vlaamse regelgeving af te zwakken.

De spreker stelt nog geen antwoord te hebben gekregen op haar vraag over de opvolging van het samenwerkingsakkoord. Welke controle is mogelijk op de uitvoering van het samenwerkingsakkoord ? De spreker stelt wel geen voorstander te zijn van jaarverslagen die bij het Vlaams Parlement moeten worden ingediend. Er worden al zo veel verslagen ingediend dat ze vaak niet eens meer worden besproken. Voorts wil de spreker weten of er verslagen zullen worden opgesteld van de vergaderingen van de Coördinatieraad, en of er een secretariaat komt bij de Coördinatieraad. De spreker beklemtoont dat het parlement via de middelen van parlementaire controle de uitvoering van het samenwerkingsakkoord moet kunnen opvolgen.

De spreker suggereert dat de werkgroep Medisch verantwoord sporten binnen de administratie Gezondheid de uitvoering van het samenwerkingsakkoord zou kunnen opvolgen. Deze werkgroep zou de minister in het parlement kunnen bijstaan bij gedachtewisselingen over medisch verantwoord sporten.

Voorts heeft de spreker begrepen dat de Vlaamse regering en het Vlaams Parlement hun autonomie behouden met betrekking tot de implementatie van de WADA-code. Een van de elementen uit die code handelt over de toegang tot de rechter. Het zou de bedoeling zijn dat een geschorste sportbeoefenaar geen schadevergoeding kan vragen bij een burgerlijke rechter, en niet kan vragen om zijn sanctie teniet te doen. De spreker vindt dat hier wel iets voor te zeggen is, maar stelt dat het belangrijk is dat hierover nog een debat kan worden gevoerd in het parlement.

Ten slotte is het positief dat de discussie over het ontwerp van decreet later nog ten gronde kan worden gevoerd in het parlement, en niet gehypothecerd wordt door de goedkeuring van het samenwerkingsakkoord.

– *Repliek van de minister*

De minister antwoordt dat de Coördinatieraad vier maal per jaar zal vergaderen. Er komt een secretariaat en van de vergaderingen wordt een verslag opgesteld. De minister engageert zich ertoe om deze verslagen aan de leden van deze commissie te bezorgen. De wisselwerking tussen parlement en regering zal optimaal kunnen verlopen. Reglementair zijn voor het parlement voldoende controle-middelen voorzien, zoals vragen, interpellaties en gedachtewisselingen. Wanneer de commissie vragende partij is voor een gedachtewisseling, zal de minister graag op deze vraag ingaan.

De werking van de werkgroep Medisch verantwoord sporten was totnogtoe hoofdzakelijk gericht op algemene gezondheidsproblemen. Medisch verantwoord sporten en dopingbestrijding is evenwel een heel specifieke problematiek, die onder meer de deskundigheid van een sportjurist en een terugkoppeling naar de sportfederaties noodzaakt. Eigenlijk hoort dopingbestrijding meer thuis bij Sport dan bij Gezondheid. In het kader van Beter Bestuurlijk Beleid zal de dopingbestrijding worden overgeheveld naar het bevoegdheidsdomein Sport. De raakvlakken met Gezondheid zullen wel worden behouden. De adviserende rol die nu door de werkgroep wordt waargenomen, zal in het kader

van Beter Bestuurlijk Beleid worden toevertrouwd aan een expertencommissie.

III. Artikelsgewijze bespreking en stemming

Artikel 1

Artikel 1 wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 2

Artikel 2 wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 3

Artikel 3 wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 12 stemmen.

IV. Stemming over het geheel

Het ontwerp van decreet wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

De verslaggever,

André
VAN NIEUWKERKE

De voorzitter,

Jos
STASSEN
